

A VÖRÖS HALÁL ÁLARCA

A „vörös halál” soká pusztította az országot. Soha pestis nem volt oly végzetes, olyan iszonyatos. Vér volt inkarnációja és pecsétje - a vér pírja és rettenetes. Éles fájdalom és hirtelen szédület, s aztán erős vérzés a pórusokon át, és végső fölöslás, Skarlátoltok az áldozat testén és kivált az arcon: ez volt a pestisbélyeg, mely kizárta a szerencsétlent embertársainak rokonszenvéből és irgalmából. S a kór egész rohama, kifejlődése és katasztrófája: egy rövid félóra epizódja.

De Prospero herceg szerencsés volt és bölcs, és nem ismerte a félelmet. Mikor birodalmának fele lakossága elpusztult, összehívott udvara lovagjaiból és hölgyeiből ezer egészséges és könnyűvérű mulatótársat, s visszavonult velük hajdani apátságokból átalakított kastélyai egyikének mélységes magányába. Az épület nagy volt és nagyszerű, a herceg külön és mégis fenséges ízlésének szüleménye. Erős és magas fal övezte. A falban érckapuk. Amint begyült az udvar népe, kohókat állítottak, és súlyos pörölyökkel kovácsolták össze a keresztvasakat. Határozatba ment, hogy ne legyen se ki-, se bejárása a kétségbeesés és örület kiszámíthatatlan rohamainak. Az apátság dúsan el volt látva minden szükségessel. Ily óvintézkedések után az udvar fittyet hányhatott a ragálnak. A külső világ viseljen gondot magára, ahogy tud. Közben bolondság búsulni vagy töprengeni. A herceg gondoskodott a szórakozás minden lehetőségéről. Voltak ott bohócok, rögtönzők és balett-táncosok, voltak muzsikuskok, volt szépség és volt bor. Ez volt a falakon belül: ez és a biztonság. Kívül - a vörös halál.

Visszavonulásának ötödik vagy hatodik havában, mialatt a pestis a legdühösebben tombolt odakünn, Prospero herceg szokatlan fényű álarcosbált adott ezer barátjának mulattatására.

Csodás pompa volt, kéjes jelenet, ez a *masquerade*. De először hadd írjam le a termeket, ahol lejátshódott. Hét terem volt királyi szobasor. Ám legtöbb palotában az ily egymásba nyíló csarnokok hosszú és egyenes *allée*-t¹⁰¹ formálnak, míg a szárnyas ajtók jobbra-balra majdnem a falig kicsapódva alig gátolják az összes helyiségek áttekintését. Itt más volt az eset, mint azt a hercegnek a bizarr iránti előszeretetéől várni is lehetett. A termék oly szabálytalanul sorakoztak, hogy a látás egynél többet alig ölelt föl egyszerre. Éles forduló várt minden húsz-harminc lépésre, s minden fordulónál új hatás. S minden fal közepén, jobbról és balról, magas és keskeny gótikus ablak nézett ki egy zárt folyosóra, mely a csarnoksor kanyargását követte. Üvegfestésű ablakok voltak, és színezések változatosan illeszkedett az egyes csarnokok ornamentikájának uralkodó színeihez, ahova épp nyíltak. A keleti szélen fekvő terem falait például kék szín borította - és élénkkékek voltak az ablakai. A második szoba bíbor volt díszítéseiben és kárpitjaiban, s ott az ablaktábla is bíborszínű. A harmadik mindenestül zöld volt, s így zöldek ablakszárnyai is. A negyediknek bútorzata s világítása is narancsszín - az ötödiké fehér - a hatodiké lila. A hetedik terem fekete bársonykárpitok sűrűje takarta, végig csüggték a mennyezetről, le a falakra, súlyos redőkben hullva a hasonló anyagú és színű szőnyegre. De ebben az egyetlen szobában az ablakok színe nem harmonizált a dekorációval. Az üvegtáblákat itt skarlát festette - mély tónusú vérszín. Mármost a hét terem egyikében sem volt lámpa avagy kandeláber, noha aranydíszek és dísz tárgyak pazar tömege hevert mindenfelé, s függött a falakról. Se lámpa, se gyertya nem árasztott fényt a szobasor területén belül. Hanem a folyosókon, melyek e szobasor mellett húzódtak, minden ablakkal szemben egy-egy hatalmas háromláb emelt tűzserpenyőt, mely sugarait bedobta a színes üvegen, s így ragyogóan megvilágította a csarnokokat. S ekként számos hökkentő és fantasztikus effektus

¹⁰¹ Sétány. (francia)

keletkezett. S főleg a nyugati vagy fekete szobában volt ama vérszínű üvegtáblákon át a sötét függönyökre behulló tűzsugár hatása rendkívüli, s oly vad kifejezést festett minden belépő arcára, hogy a társaságból nagyon kevesen merészeltek egyáltalán belépni ebbe a helyiségbe.

S épp ebben a szobában állt, a nyugati falnál, egy óriási ében óramű. Ingája tompa, súlyos, a percmutató megtette az utat a számlap körül, és ha az órát kellett jelezni, oly hang tört elő a gépezet érctüdejéből, amely tiszta volt, hangos és mély, és különösen zenei, de olyan hőkken-tő hanggal és hangsúllyal, hogy az orkesztra zenészei minden óraforduláskor pár pillanatnyi szünetet kényszerültek tartani produkciójukban, e hangra fűlve; s így a keringőknek is be kellett szüntetni forgásukat; s az egész vidám társaságon rövid zavar szállt át; s amíg az óra harangja kongott, meg lehetett figyelni, hogy a legvadabb tobzódó is elsápad, s a legvénebbek s legnyugodtabbak homlokukhoz kapnak mintegy zavart álmodozásban vagy tűnődésben. De mihelyt az órazengés ekhói elnémultak, egyszerre könnyű derűtség hatotta át a gyülekezetet; a zenészek egymásra néztek és elmosolyodtak, mintegy a saját idegességükön és bolond-ságukon, és sutogó fogadalmat tettek egymásnak, hogy a legközelebbi óraütés nem fog hasonló élményt előidézni; s aztán, hatvan perc leforgása után - ami háromezer-hatszáz másodpercet tartalmazza a repülő időnek -, új órazengés jött, s ugyanaz a zavar, megremegés és eltűnődés követte, mint az előbbi.

De, mindezek dacára, vidám és pompás mulatság volt ez! A herceget különleges ízlése jellemezte. Jó szeme volt színekhez és színhatásokhoz, s megvetette a pusztá divat dekórumát. Tervei tüzesek és merészek voltak, elgondolásai barbár fényben izzók. Vannak, akik örülnek gondolták volna. De udvara tudta, hogy nem örült. Hallani, látni, érinteni kellett, hogy az ember bizonyos legyen, hogy nem örült.

Nagy részben maga irányította a hét szoba alkalmi díszítését e nagy ünnepség céljaira; s az ő irányító ízlése szabta meg a jelmezek karakterét. Egy bizonyos: hogy groteszk volt vala-mennyi. Sok csillogás és tündöklés, és pikantéria és fantasztikum - sok, amit azóta a *Hernani*-ban¹⁰² láttunk. Arabeszkfigurák kicsavart tagokkal s váratlan kosztümben. Delíriumos elképzelések, mint beteg agyak szülöttei. Sok szépség, sok szeszély, sok különködés, valami ijesztő is, de semmi, ami undort okozhatott volna. Valóban e hét szobán át álmok raja lengett. Kígyóztak és kerengtek az álmok, keresztül-kasul, fölölve a termék színeit, s az orkesztra vad zenéje mintha csak lépteik visszhangja lett volna. És közben megkondul az ébenóra, mely a bársonycsarnokban áll. S akkor, egy pillanatra, minden elnémul és minden hallgat, csak az óra hangja zeng. Meredtre fagyva állanak az álmok. Ám az óraütés ekhói elhalnak - csak egy pillanat volt -, és könnyű, félig elfojtott kacaj leng utánuk. És most megint földagad a zene, s az álmok megélednek, s vígabban kígyóznak erre-arra, mint valaha, színt kapva a tarka ablakoktól, melyeken beáramlanak a lángos háromlábak sugara. De a legnyugatabbra fekvő terembe a hétből egyetlen maszka sem merészkedik; mert az éjszaka már végére jár; s a vérszín üvegen rötebb fény ömlik be; s a gáyszdrapériák feketesége sápaszt; s aki lábát az éjszönyegre teszi, annak fülébe ünnepélyesebb hangsúllyal küldi a közel ébenóra fátyolos zenéjét, mint bárkiébe jut, ki feledkezve élvezi más termék távolabbi vígságait.

De a többi terem sűrű nép zsúfolta, s bennük az élet szíve lázasan lüktetett. És a tobzódás örvénylett tovább, míg végre éjfél verése kezdődött az órán. S akkor a zene megszűnt, mint leírtam; s a keringők forgása megjuházott; s kellemetlen pauza állt be mindenben, mint az előbbi alkalmakon. De most tizenkettőt kellett ütnie az óra harangjának; és talán így történt, hogy e hosszabb idő alatt több méla gondolat lopózhatott eltűnődéseibe azoknak, akik a mulatók közül gondolkozóbb természetűek voltak. S talán így történt az is, hogy mielőtt az utolsó óraütés ekhói elmerültek volna a csöndben, sokan akadtak a tömeg között, akik időt

¹⁰² Victor Hugo francia író (1892-1885) tragédiája.

leltek észrevenni egy álcázott alak jelenlétét, melyen eddigelé egyetlen vendég figyelme sem pihent meg. S amint ez új jelenség híre suttogva elterjedt mindenfelé, végtére az egész társaságon moraj és zsibongás futott át, mely meglepetést és visszatetszést fejezett ki - sőt lassanként rémületet, borzalmat és undort.

Fantazmák gyülekezetében, amelyet lefestettem, el lehet gondolni, hogy ilyen érzéseket nem kelthetett közönséges tünemény.

Valóban, a jelmezek megválasztásának szabadsága ez éjszakán majdnem határtalan volt; de a szóban forgó alak Heródesebb Heródesnél, s meghaladta még a herceg ízlésének szinte korlátlan korlátait is. Vannak húrok a legérzékletlenebb szívekben is, melyeket nem lehet érinteni, hogy az érintés emóciót ne keltsen. Még aki a legvégsőig jutott is, akinek élet és halál egyformán tréfa már, vannak dolgok, amikkel nem szeret tréfálni. Csakugyan, az egész társaság szemmel láthatólag érezte, hogy az idegen jelmeze és viselkedése túl van az ötlet és az illendőség határain. A jelenség sovány és magas volt, s tetőtől talpig a kripták öltözetébe burkolva. Az álca, mely az arcot takarta, oly tökéletes hűséggel utánozta egy megmeredt hulla arckifejezését, hogy a legtüzetesebb vizsgálat is nehezen tudta volna fölfedezni a csalást. De mindez talán még elnézésre, ha ugyan nem tetszésre lelt volna ez örült tombolók körében. Azonban a mimes merészsége odáig ment, hogy egyenesen a vörös halál képét öltötte föl. Ruháját vér foltjai fecskendezték - és széles homloka, arcának minden vonásával, a skarlátiszony nyomait viselte.

Mikor Prospero herceg szeme e kísérteties alakra esett - aki, talán hogy jobban megmaradjon szerepében, lassú és ünnepélyes mozgással lépdelt ide-oda a keringő táncosai között -, látták, hogy az első pillanatban erős borzadás, rémület vagy undor borzadása vonaglik át rajta; de a következő percben homloka haragtól pirult ki.

- Ki merészkedik - kérdezte rekedt hangon udvaroncaitól, kik közelében álltak -, ki merészkedik ily istenkísértő gúnnyal sértegetni minket? Ragadjátok meg és rántsátok le álarcát, hadd tudjuk, ki fog függeni napkeltére a bástyaoromról!

Prospero herceg a keleti vagy kék szobában állt, amikor e szavakat mondotta. Hangja zengőn és tisztán szállt a hét termen át, mert a herceg erős és határozott jellemű férfi volt, és a zene egy intésére elhallgatott.

A herceg hát a kék szobában állt, s oldalán sápadt udvaroncok csoportja. Szavára először gyáva, tóduló mozgás indult e csoportból a betolakodó irányába, aki e percben szintén közel volt, és most céltudatos és meg nem ingó lépésekkel közeledett a beszélőhöz. De valami névtelen borzadály következtében, mellyel az álarcos örült jelmeze elköltötte az egész gyülekezetet, senki sem nyújtotta ki kezét, hogy megragadja a vakmerőt; úgyhogy akadálytalanul jutott alig egy-két lépésnyire a herceg személyétől; s mialatt az egész társaság, mintegy egyetlen impulzusra, a terem közepéből a falak mellé húzódott, ellenállás nélkül vette útját, meg nem állva egy pillanatra sem, de avval az ünnepélyes és kimért lépéssel, mely kezdettől fogva megkülönböztette, a kék teremből a bíbor terembe - a bíborból a zöldbe - a zöldből a narancssárgába - s ezen keresztül ismét a fehérbe - s még innen is a lila szobába, hogy föltartóztassa. De ekkor Prospero herceg, örülten a dühtől és pillanatnyi gyávaságának szégyenétől, vadul átrohant a hat csarnokon, noha senki sem követte, mert mindenkit halálos félelem lepett meg. A herceg kirántott tört vitt magasra emelt kezében, és eszeveszett rohanásában négy vagy öt lábnnyira jutott a hátráló alakhoz, mikor ez, éppen a bársonyterem végébe érve, hirtelen megfordult, és szembenézett üldözőjével. Éles kiáltás hallatszott - s a tör csillanva hullott a holló szőnyegre, amelyre egy pillanat múlva holtan bukott le Prospero herceg. Akkor, összeszedve a kétségbeesés vad elszántságát, a tivornya vendégeinek egész tömege nyomult egyszerre a fekete terembe, és megragadva az álarcost, akinek magas alakja egyenesen és mozdulatlanul állott az ébenóra árnyékában, kimondhatatlan borzalomban

merevedtek meg, mikor észrevették, hogy a síri köntösök és hullaszerű álarc alatt, melyre oly vad erőszakossággal csaptak le, nem rejlik semmiféle tapintható forma.

S ekkor felismerték a vörös halál jelenlétét. Tolvajként jött az éjszakában. S egyre-másra estek össze a mulatók tobzódásuk vérharmatos csarnokaiban, s úgy lelték halálukat, ki-ki saját buktának kétségbeesett pózában. S az ébenóra élete kimerült a legutolsó tivornyatárs életével. S a háromlábak lángja kialudt. És sötétség és pusztulás és a vörös halál vette át korlátlan uralmát.

Fordította Babits Mihály